

11 Δεκεμβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ  
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 247/92).

---

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Πειθαρχική καταδίκη — Αίτημα για επανάνοιγμα της πειθαρχικής υπόθεσης λόγω παρατυπιών στην έρευνα που είχε προηγηθεί — Μη άμεση συνάρτηση της πειθαρχικής δίκης με την εγκυρότητα της έρευνας. 5

Διοικητική πράξη — Βεβαιωτική — Μη γνωστοποίηση της προηγηθείσας εκτελεστής πράξης δεν αλλοιώνει τον χαρακτήρα της προσβληθείσας βεβαιωτικής πράξης.

Με την προσφυγή αυτή, προσβλήθηκε απόφαση της Ε.Ε.Υ με την οποία απορρίπτετο αίτημα του αιτητή για επανάνοιγμα της πειθαρχικής υπόθεσης εναντίον του. Οι καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν προδικαστική ένσταση ότι η προσβληθείσα απόφαση ήταν βεβαιωτική προηγούμενης απόφασης της Ε.Ε.Υ με το ίδιο περιεχόμενο που είχε δοθεί εις απάντηση ίδιου αιτήματος του αιτητή. 10  
15

Ο δικηγόρος του αιτητή υπέβαλε ότι η πρώτη απόφαση δεν είχε κοινοποιηθεί στον αιτητή και αυτό διαπιστωνόταν και από τα στοιχεία που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1) Το κριτήριο για την απόδειξη (το βάρος φέρει η Διοίκηση) της γνωστοποίησης διοικητικής απόφασης δεν είναι εκείνο 25

5 της ισορροπίας των πιθανοτήτων αλλά της βεβαιότητας (ενόψει της σπουδαιότητας τη γνωστοποίησης για την ενεργοποίηση του χρόνου των 75 ημερών) οπότε  
 10 αμφιβολίες που τείνουν να καταστήσουν την απόδειξη γνωστοποίησης αβέβαιη επενεργούν υπέρ του πολίτη, όπως και στην προκειμένη περίπτωση. Η διαπίστωση αυτή (ότι δεν αποδείχτηκε γνωστοποίηση) δεν αλλοιώνει το βέβαιο χαρακτήρα της απόφασης της 14/10/91. Ότι αποκαλύπτει  
 15 είναι ότι ο αιτητής θα μπορούσε να προσβάλει την απόφαση της 14/10/91 μεταγενέστερα της βεβαιωτικής απόφασης. Η γνωστοποίηση δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο της διοικητικής πράξης αλλά προϋπόθεση για την ενεργοποίηση του χρόνου των 75 ημερών που προβλέπει το Άρθρο 146.3 του Συντάγματος. Καταλήγω ότι ο βεβαιωτικός χαρακτήρας της πράξης καθιστά την προσφυγή απαράδεκτη.

2) Η εγκυρότητα της πειθαρχικής δίκης δε συναρτάται άμεσα με την εγκυρότητα της πειθαρχικής έρευνας που προηγείται.  
 20 Μόνο, όπου η δίκη εκτροχιάζεται λόγω της εκτροπής στη διενέργεια της διοικητικής έρευνας μπορεί να εγερθεί θέμα ακυρότητας της δίκης. Από τα στοιχεία του φακέλου καταδεικνύεται ότι η δίκη ακολούθησε τη νενομισμένη διαδικασία, η καταδίκη εδράζεται στην παραδοχή του αιτητή και υποστηρίζεται από τις δηλώσεις του δικηγόρου  
 25 του και του ίδιου του αιτητή προς μετρίασμό της ποινής.

*Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.*

30 *Αναφερόμενες Υποθέσεις:*

*Pieri v. Republic (1983) 3 C.L.R. 614.*

*Neophytou v. Republic (1964) C.L.R. 280.*

35 **Προσφυγή.**

Προσφυγή κατά της επιβολής της ποινής της πειθαρχικής μετάθεσης στον αιτητή μετά από παραδοχή του ότι διέπραξε δύο πειθαρχικά αδικήματα για απρεπή  
 40 συμπεριφορά εναντι συναδέλφων του.

*Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον αιτητή.*

*Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους*

καθ' ων η αίτηση.

*Cur. adv. vult.*

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο 5  
 αιτητής, καθηγητής της σωματικής αγωγής, παραδέχτηκε  
 τη διάπραξη δυο πειθαρχικών αδικημάτων για απρεπή  
 συμπεριφορά έναντι συναδέλφων του και του επιβλήθηκε  
 η ποινή της πειθαρχικής μετάθεσης. Μετά από 10  
 αλληπάλληλα διαβήματα για τη μετατροπή, για λόγους  
 υγείας, της ποινής που του υποβλήθηκε, η Επιτροπή  
 Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας μετέτρεψε την τιμωρία του σε  
 ποινή προστίμου £750.-

Στην πειθαρχική δίκη ο αιτητής είχε εκπροσωπηθεί από 15  
 δικηγόρο. Ο αιτητής παραδέχτηκε τις δύο από τις τρεις  
 κατηγορίες που του είχαν προσαφθεί· η τρίτη απεσύρθη. Ο  
 δικηγόρος της αρχής εξέθεσε τα γεγονότα που  
 περιβάλλουν τις κατηγορίες και στη συνέχεια ακούστηκε ο 20  
 δικηγόρος του ο οποίος επίσης αναφέρθηκε στα  
 περιστατικά της υπόθεσης και ανάπτυξε την  
 επιχειρηματολογία του προς μετριασμό της ποινής. Μετά  
 το δικηγόρο του αγόρευσε και ο ίδιος ο αιτητής για τον  
 μετριασμό της ποινής του. Μετά την ολοκλήρωση των 25  
 αγορεύσεων το πειθαρχικό σώμα εξέδωσε την απόφαση  
 του και επέβαλε την ποινή της πειθαρχικής μετάθεσης, η  
 οποία σε μεταγενέστερο στάδιο υποκαταστάθηκε με ποινή  
 προστίμου.

Μετά την παρέλευση 15 περίπου μηνών από την 30  
 καταδίκη του και με αφορμή τη διερεύνηση σοβαρής  
 πειθαρχικής ή ποινικής υπόθεσης εναντίον ενός των  
 παραπονομένων στην πειθαρχική δίκη και συγκεκριμένα  
 του Διευθυντή του σχολείου στο οποίο υπηρετούσε, ο 35  
 αιτητής με γραπτό υπόμνημα (26/7/91) αποτάθηκε στην  
 Ε.Ε.Υ. με αίτημα την επανεξέταση της πειθαρχικής του  
 καταδίκης "... και με γνώμονα ότι η αξιότιμος Επιτροπή  
 παρεπλανήθη από τις ανυπόστατες και φανταστικές  
 κατηγορίες του Γυμνασιάρχη Ανδρέα Παναγή ο οποίος 40  
 και τότε κάτω από την ίδια ψυχολογική κατάσταση  
 συνέταξε εναντίον μου, υποχρεώνοντας και τον Γυμναστή  
 Γεώργιο Πουργούρη να κάμει το ίδιο". Καταλήγοντας  
 αναφέρει: "Τέλος δε επικαλούμαι και τη μαρτυρία του

τότε Βοηθού Διευθυντή στο Γυμνάσιο Παλλουριώτισσας ο οποίος μου ενεπιστεύθη ότι ο Γυμνασιάρχης Α. Παναγής κάλεσε στο γραφείο του χωριστά όλους τους Βοηθούς Διευθυντές και τους έδωσε κατευθύνσεις και οδηγίες για  
5 το τι θα έλεγαν στον Ερευνών Λειτουργόν αλλά και στην Ε.Ε.Υ. Τότε δεν θέλησε να αναφέρω το όνομά του. Σήμερα ελπίζω ότι θα καταθέσει για αυτό."

Μετά τη λήψη σχετικής γνωμάτευσης από το γραφείο  
10 του Γενικού Εισαγγελέα, και εξέταση των στοιχείων του φακέλου του αιτητή, η Ε.Ε.Υ. έκρινε στις 14.10.91 ότι δεν εδικοιολογείτο η αναθεώρηση "της προηγούμενης απόφασής της".

15 Σε μεταγενέστερο στάδιο την 26/11/91 ο δικηγόρος του αιτητή επανέλαβε το αίτημα για επανάνοιγμα της υπόθεσης με το δικαιολογητικό ότι ο Ερευνών Λειτουργός πήρε τις καταθέσεις των μαρτύρων για τα πειθαρχικά  
20 αδικήματα στην παρουσία του παραπονούμενου (του γυμνασιάρχη Α. Παναγή) γεγονός που συνιστά εκτροπή από τη νενομισμένη διαδικασία έρευνας ώστε να δικαιολογείται η ανάκληση της καταδίκης και επανεξέταση του όλου θέματος. Η Ε.Ε.Υ. έκρινε ότι: "Η πιθανολόγηση επηρεασμού μερικών από τους μάρτυρες δε  
25 δικαιολογεί επανεξέταση της υπόθεσης", και ότι παρόμοιο αίτημα του κ. Παπαδόπουλου είχε απορριφθεί από το σώμα στις 14/10/91. Η απόφαση αυτή (10/1/92) που γνωστοποιήθηκε στον αιτητή την 14/1/92 αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής με αίτημα την ακύρωση της  
30 για ελλειπή αιτιολογία, υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας, αντίθεση με τους κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης και απουσία δέουσας έρευνας.

35 Ο δικηγόρος της Δημοκρατίας ήγειρε ένσταση στο παραδεκτό της προσφυγής λόγω του χαρακτήρα της εκκαλούμενης απόφασης. Η θέση του είναι ότι η απόφαση είναι βεβαιωτική εκείνης της 14/10/91. Σύγκριση των δύο αιτήσεων, εκείνης του αιτητή της 26/7/91 και του δικηγόρου του της 26/11/91 αποκαλύπτει ότι οι δυο αιτήσεις είχαν το  
40 ίδιο αντικείμενο, δηλαδή την ανάκληση της πειθαρχικής καταδίκης, και δεύτερο, είχαν ουσιαστικά κοινό πραγματικό υπόβαθρο. Κοινό ήταν επίσης το αντικείμενο των δύο διοικητικών αποφάσεων (της 14/10/91 και

10/1/92), δηλαδή η αντιμετώπιση των διαδοχικών διαβημάτων του αιτητή για ανάκληση της καταδίκης του. Οι δύο αποφάσεις υπήρξαν ταυτόσημες. Ούτε παρενεβλήθη οποιαδήποτε νέα έρευνα που να οδηγεί στη γένεση εκτελεστής πράξης.

5

Υπό το φως αυτών των διαπιστώσεων η εισήγηση του δικηγόρου της Δημοκρατίας ότι η επίδικη απόφαση είναι βεβαιωτική της απόφασης της 14/10/91, ευσταθεί. (Τί συνιστά βεβαιωτική διοικητική απόφαση ή πράξη 10  
εξηγείται μεταξύ άλλων στην *Pieri v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 614). Συνεπώς, η ένσταση στο παραδεκτό της προσφυγής κρίνεται βάσιμη.

Ο κ. Τριανταφυλλίδης υπέβαλε ότι δεν υπάρχει 15  
οτιδήποτε στα στοιχεία που κατατέθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου που να βεβαιώνει ότι η απόφαση της 14/10/91 περιήλθε σε γνώση του αιτητή. Πράγματι δεν έχει κατατεθεί οτιδήποτε το οποίο να επιμαρτυρεί 20  
γνωστοποίηση της απόφασης της 14/10/91. Προβάλλει όμως το εύλογο ερώτημα γιατί υποβλήθηκε νέο αίτημα αφού εκκρεμούσε παρόμοιο αίτημα ενώπιον των αρχών. Αν ήταν να πιθανολογήσω μια απάντηση σ' αυτό το ερώτημα αυτή θα ήταν ότι υποβλήθηκε η δεύτερη αίτηση 25  
επειδή έγινε γνωστή η απάντηση στην πρώτη. Το κριτήριο όμως για την απόδειξη (το βάρος φέρει η Διοίκηση) της γνωστοποίησης διοικητικής απόφασης δεν είναι εκείνο της ισορροπίας των πιθανοτήτων αλλά της βεβαιότητας (ενόψει της σπουδαιότητας της γνωστοποίησης για την ενεργοποίηση του χρόνου των 75 ημερών) οπότε 30  
αμφιβολίες που τείνουν να καταστήσουν την απόδειξη γνωστοποίησης αβέβαιη επενεργούν υπέρ του πολίτη, όπως και στην προκείμενη περίπτωση. (*Costas Neophytou v. Republic* (1964) C.L.R. 280, 284). Η διαπίστωση αυτή (ότι δεν αποδείχτηκε γνωστοποίηση) δεν αλλοιώνει 35  
το βέβαιο χαρακτήρα της απόφασης της 14/10/91. Ότι αποκαλύπτει είναι ότι ο αιτητής θα μπορούσε να προσβάλει την απόφαση της 14/10/91 μεταγενέστερα της βεβαιωτικής απόφασης. Η γνωστοποίηση δεν αποτελεί 40  
συστατικό στοιχείο της διοικητικής πράξης αλλά προϋπόθεση για την ενεργοποίηση του χρόνου των 75 ημερών που προβλέπει το Άρθρο 146.3 του Συντάγματος. Καταλήγω ότι ο βεβαιωτικός χαρακτήρας της πράξης καθιστά την

προσφυγή απαράδεκτη.

5 Συμπληρωματικά μπορεί να λεχθεί ότι τίποτε δεν  
τέθηκε ενώπιον των αρχών που να δικαιολογούσε την  
ανάκληση της καταδίκης. Ούτε ενώπιον των αρχών, ούτε  
ενώπιον του δικαστηρίου τέθηκαν οποιαδήποτε στοιχεία  
10 που να τεκμηριώνουν τους ισχυρισμούς του αιτητή για τη  
διαδικασία διερεύνησης των καταγγελιών. Οι καταθέσεις  
των μαρτύρων δεν αποκαλύπτουν οτιδήποτε άλλο από  
την αλήθεια. Αντίθετα, η παραδοχή του αιτητή και η  
έκθεση των περιστατικών της υπόθεσης από τον ίδιο και  
το δικηγόρο του επιβεβαιώνουν όχι μόνο τα γεγονότα που  
στοιχειοθετούν τα πειθαρχικά αδικήματα αλλά και τις  
15 συνθήκες που τα περιβάλλουν.

15 Εν πάση περιπτώσει, η εγκυρότητα της πειθαρχικής  
δίκης δε συναρτάται άμεσα με την εγκυρότητα της  
πειθαρχικής έρευνας που προηγείται. Μόνο όπου η δίκη  
εκτροχιάζεται λόγω της εκτροπής στη διενέργεια της  
20 διοικητικής έρευνας μπορεί να εγερθεί θέμα ακυρότητας  
της δίκης. Από τα στοιχεία του φακέλου καταδεικνύεται  
ότι η δίκη ακολούθησε τη νενομισμένη διαδικασία, η  
καταδίκη εδράζεται στην παραδοχή του αιτητή και  
υποστηρίζεται από τις δηλώσεις του δικηγόρου του και  
25 του ίδιου του αιτητή προς μετριασμό της ποινής.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.*